

R O M Â N I A
TRIBUNALUL NEAMȚ
SECȚIA I CIVILĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

Ședința publică din data de 20.12.2024

DECIZIA CIVILĂ NR. 1535

Instanța constituită din:
Președinte: Maria Răducu
Judecător: Oana-Livia Apetri
Grefier: Agatha Ionescu

La ordine venind pronunțarea apelurilor formulate de apelantul-intervenient **Baroul Vaslui**, cu sediul în municipiul Vaslui, str. M. Kogălniceanu, bl. 31, parter, județul Vaslui și de către apelantul-petent **Olteanu Ionuț**, cu domiciliul procedural ales la Cabinet Avocat Senchiu Marian, din Vaslui, str. Stefan cel Mare nr. 102, bl. 91 (T4), sc. A, parter, județul Vaslui împotriva sentinței civile nr. 4 din 04.01.2024 pronunțată de Judecătoria Târgu Neamț în dosarul nr. 541/321/2023, în contradictoriu cu intimatul **Inspectoratul de Poliție al Județului Neamț Cod fiscal 2613478** – cu sediul în municipiul Piatra Neamț, strada Eroilor, nr. 16, județul Neamț, având ca obiect anulare proces verbal de contravenție.

Dezbaterile fondului au avut loc în ședința publică din data de 11.12.2024 prezența și susținerile părților fiind consemnate în încheierea din acea dată, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre și în care s-a dispus amânarea pronunțării la data de 20.12.2024 când:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra apelurilor de față, reține următoarele:

Prin plângerea înregistrată pe rolul Judecătoriei Tg. Neamț, la data de 07.02.2023 sub nr. 541/321/2023, petentul Olteanu Ionuț în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție al Județului Neamț, a contestat procesul verbal de constatare a contravenției seria PNTY nr. 0077492/19.01.2023, solicitând anularea procesului verbal de contravenție.

În motivarea plângerii, petentul a arătat faptul că, în data de 19 ianuarie 2023 a fost sancționat contravențional pentru că a pătruns în sediul Poliției Orașului Târgu-Neamț și în interiorul camerei nr. 27 din cadrul Formațiunii Investigații Criminale, încălcând normele legale de acces în instituție, respectiv a refuzat să lase telefonul mobil de tip smartphone în locul special amenajat la parterul instituției, deși i-au fost aduse la cunoștință regulile de acces în unitate atât de către dispecerul de serviciu, cât și de către polițistul din cadrul FIC Târgu-Neamț. A susținut că este avocat ales în dosarul penal nr. 1037/P/2022 și s-a prezentat în data de 19 ianuarie 2023 la sediul Poliției Târgu Neamț pentru studiul dosarului penal, respectiv pentru întocmirea unei cereri de eliberare a unor copii a actelor din dosar.

Prin sentința civilă nr. 4/2024 pronunțată de Judecătoria Târgu Neamț la data de 04.01.2024 a fost respinsă excepția nulității absolute a procesului verbal de contravenție, a fost

respinsă excepția nulității relative a procesului verbal de contravenție și a fost respinsă ca nefondată plângerea contravențională formulată de petentul Olteanu Ionuț în contradictoriu cu IPJ Neamț, împotriva procesului verbal de contravenție PNTY nr. 0077492/19.01.2023.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că prin procesul verbal de contravenție seria PNTY nr. 0077492/19.01.2023, contestatorul a fost sancționat pentru faptul că la data de 19.01.2023, ora 08: 32 a pătruns în sediul Poliției Orașului Târgu-Neamț și în interiorul camerei nr. 27 din cadrul Formațiunii Investigații Criminale cu încălcarea normelor legale de acces în sediul instituției, respectiv a refuzat lăsarea telefonului mobil de tip smartphone în locul special amenajat la parterul instituției, deși această obligație i-a fost adusă la cunoștință atât de ofițerul de serviciu cât și de către agentul constator din cadrul Formațiunii de Investigații Criminale. În ceea ce privește legalitatea, dispozițiile generale aplicabile sunt cele ale O.G. 2/2001. Conform acestui act normativ, procesul verbal de contravenție poate fi lovit de atât de nulități absolute, cât și de nulități relative. Analizând excepția nulității procesului verbal de contravenție, instanța a reținut că potrivit art. 16 alin. 1 din O.G. 2/2002 procesul verbal trebuie să cuprindă descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea împrejurărilor care pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite. Din cuprinsul procesului verbal de contravenție reiese faptul că petentul a pătruns în sediul IPJ Tg. Neamț refuzând să lase telefonul mobil în locul special amenajat la solicitarea organelor de poliție. Situația de fapt descrisă în cuprinsul procesului verbal de contravenție nu a fost contestată de nici una dintre părți. Petentul a arătat în cuprinsul plângerii contravenționale că a refuzat să lase telefonul mobil la solicitarea agentului, întrucât agentul nu i-a comunicat temeiul legal al solicitării, în aceste condiții, apreciind petentul că acest comportament este justificat. Instanța, analizând actul atacat, a constatat că fapta este suficient descrisă pentru a putea fi analizată. Față de aceste considerente a respins ca nefondată excepția nulității relative a procesului verbal de contravenție. A observat judecătoria că a susținut petentul că nu este indicată norma în baza căruia a fost sancționat. Din cuprinsul procesului verbal reiese în mod expres faptul că a fost sancționat în temeiul art. 2 pct. 13, art. 3 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice. Acesta este temeiul legal al aplicării sancțiunii. Legiuitorul nu poate să prevadă în cuprinsul legii în mod expres toate normele de acces aplicabile unei instituții, astfel că a recurs la menționarea unui termen general, sancționarea faptei contravenționale fiind prevăzută în acest act normativ indicat în cuprinsul procesului verbal de contravenție. Fiecare instituție publică are propriile norme de acces care sunt aduse la cunoștința persoanelor prin semne vizibile, fotografii, anunțuri ce se regăsesc chiar la intrarea în instituții. Aceeași este și situația sălilor de judecată, unde este foarte clar afișat faptul că este interzis accesul cu telefonul, precum și alte interdicții. Aceste condiții de acces sunt aduse la cunoștința publicului prin afișare și respectarea lor este obligatorie, iar nerespectarea atrage sancționarea persoanelor care se fac vinovate de încălcarea lor. Petentul nu a negat că nu i s-a adus la cunoștință și nu a negat nici faptul că a intrat în sediul poliției, camera 27 cu telefonul asupra sa, în ciuda solicitării agentului de poliție. Normele de acces nu au ca scop discriminarea sau încălcarea drepturilor persoanelor, au ca scop asigurarea bunei funcționări a instituției publice tocmai pentru ca drepturile persoanelor să poată fi respectate. Totodată, normele interne ale unor instituții pot să conțină informații clasificate, astfel că textul acestora nu va fi adus la cunoștința publicului, având acest caracter restrictiv, dar condițiile de acces în instituție sunt afișate la intrare. Afișarea clară și explicită a interdicțiilor la intrarea într-o unitate este suficientă pentru a lua la cunoștință de interdicțiile aplicate în respectiva instituție publică și de faptul că acestea trebuie respectate

atunci când ce se dorește accesul în instituție. Față de aceste aspecte instanța a respins excepția nulității pentru lipsa mențiunii privind temeiul legal al contravenției. În ceea ce privește lipsa semnăturii unui martor asistent instanța a reținut dispozițiile art. 19 din O.G. 2/2001. Potrivit dispozițiilor art. 137 din Codul de procedură civilă, instanța a constatat că potrivit art. 19 alin. 1 din O.G. nr. 2/2001, fiind un înscris autentic actul constatator trebuie să poarte alături de semnătura agentului constatator și semnătura contravenientului, lipsa uneia putând atrage nulitatea absolută a procesului verbal de contravenție. Față de dispozițiile legale, instanța a constatat că din cuprinsul procesului verbal de contravenție reiese faptul că acesta a fost întocmit în lipsa contravenientului, iar motivul pentru care nu este semnat de un martor asistent este faptul că de față a fost doar agentul constatator. Față de aceste mențiuni instanța a constatat că procesul verbal de contravenție cuprinde mențiunile prevăzute de lege. Instanța a constatat că nu este incident vreun caz de nulitate absolută din cele limitativ prevăzute de art. 17 din O.G. 2/2001. Totodată, instanța a reținut că nu este incident vreun caz de nulitate relativă cu privire la care persoana sancționată să fi fost vătămată într-o asemenea măsură încât pentru repararea drepturilor prejudiciate să se impună anularea actului atacat. Contravenția a fost legal încadrată juridic, iar sancțiunea a fost aplicată conform prevederilor legale. Referitor la temeinicia procesului verbal atacat, conform art. 34 din O.G. nr. 2/2001, instanța sesizată cu o plângere împotriva procesului verbal de contravenție, printre altele, administrează orice alte probe prevăzute de lege în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului verbal de contravenție. Situația de fapt nu a fost negată de niciuna dintre părți, petentul a intrat în sediul poliției camera 27 având asupra sa telefonul mobil, chiar dacă i s-a adus la cunoștință interdicția de a intra având telefonul asupra sa. Petentul a apreciat că în măsura în care nu i se prezintă de către agentul care i-a solicitat depunerea telefonului în locul special amenajat, norma care interzice accesul cu telefonul mobil în sediul poliției, camera 27, este îndreptățit să nu respecte condițiile impuse de instituția publică tuturor persoanelor, atunci când acestea pătrund în sediul acesteia. Petentul a mai susținut că, având calitatea de avocat, are dreptul la regim derogatoriu de la interdicțiile afișate la intrarea în sediul IPJ Tg. Neamț. A mai susținut petentul că a fost discriminat prin faptul că i-a fost interzis accesul cu telefonul mobil. Instanța a reținut că interdicțiile aduse la cunoștința publicului prin afișare la intrarea în sediul IPJ Tg. Neamț se aplică tuturor persoanelor și nu numai petentului, pentru a crea acestuia din urmă o stare de discriminare. Din cuprinsul procesului verbal întocmit la data de 31.01.2023 reiese că și celuilalt avocat prezent în cauză i s-a solicitat să lase telefonul mobil în locul special amenajat, avocat care s-a conformat. Astfel că, nici prin raportare la calitatea de avocat, petentului nu i s-a aplicat în mod discriminatoriu această interdicție, solicitarea fiind adresată și celuilalt avocat prezent și nu numai petentului. Totodată, nu s-a făcut dovada existenței unui regim derogatoriu pentru accesul avocaților în sediul IPJ Tg. Neamț camera 27. Ordinele privind accesul și circulația în sediul parchetelor nu se aplică și sediilor poliției române. A mai susținut petentul faptul că agentul constatator a avut un comportament abuziv față de acesta. Aceste aspecte nu fac obiectul analizei plângerii contravenționale. Instanța nu a reținut existența unei erori de fapt atâta timp cât interdicția pătrunderii cu telefonul în sediul IPJ Tg. Neamț camera 27 a fost adusă la cunoștință petentului, fapt recunoscut de petent, dar și prin afișare la intrare. A mai arătat petentul faptul că interdicția de a permite avocaților accesul cu telefonul mobil în sediul poliției aduce prejudicii grave profesiei de avocat. Față de aceste aspecte, dat fiind obiectul cauzei, plângere contravențională, instanța nu s-a putut pronunța asupra caracterului abuziv sau nu normelor de acces într-o instituție publică, existând alte proceduri legale în acest sens. Față de abuzurile reclamate de petent față de un anumit dosar penal, nici acestea nu fac obiectul analizei în cadrul

plângerii contravenționale. Față de Dispoziția Inspectorului General nr. 146/20.12.2018 s-a reținut faptul că șefii unităților de poliție sunt responsabili de afișarea la loc vizibil a regulilor de acces. Intimata a arătat faptul că la intrarea în camera 27 sunt afișate regulile de acces prin semne vizibile, așa cum dispoziția menționată mai sus a impus, fila 68 dosar, fiind încadrată ca zonă cu caracter secret de serviciu. Astfel, accesul în camera 27 este permisă numai fără mijloace de stocare, respectiv telefon, fără ca la cunoștința persoanelor să fie adusă vreo derogare de la aceste interdicții. În condițiile în care aprecierea șefului unității de a impune asemenea restricții prin afișare este eronată, procedurile legale pentru înlăturarea interdicțiilor nu fac obiectul plângerii contravenționale și numai după înlăturarea interdicțiilor pe cale legală poate fi permis accesul în alte condiții. Astfel, instanța a constatat că procesul verbal este legal și temeinic. Cu privire la prezumția de legalitate și temeinicie a proceselor verbale de contravenție instituită de dreptul român, instanța reține că potrivit jurisprudenței CEDO (cauza Salabiaku contra Franței) prezumțiile sunt permise de Convenție, dar nu trebuie să depășească limitele rezonabile ținând seama de gravitatea mizei și prezervând drepturile apărării. Nu s-a făcut dovada unei alte situații de fapt decât cea descrisă în cuprinsul procesului verbal de contravenție, drept pentru care acesta beneficiază în continuare de prezumția de legalitate și temeinicie. Pentru considerentele redată mai sus, instanța a respins ca nefondată plângerea contravențională.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel în termen legal petentul, solicitând admiterea căii de atac, desființarea hotărârii apelate și, în rejudecare, admiterea plângerii formulate împotriva procesului verbal de contravenție. A arătat că achiesează la cererea de apel formulată de intervenientul accesoriu, Baroul Vaslui, fiind de acord cu trimitere cauzei spre rejudecare în cazul admiterii acestuia.

În motivare, a susținut că hotărârea primei instanțe este netemeinică și nelegală. Referitor la nulitatea relativă a procesului verbal, a susținut că, contrar celor reținute de instanța de fond în hotărârea apelată, agentul constator nu a descris presupusa faptă contravențională suficient încât să își poată face apărări concrete și fiabile. Acest aspect trebuie să fie analizat inclusiv din perspectiva apărărilor intimatului cuprinse în întâmpinarea depusă în fața instanței de fond, apărări prin care arată că interdicția de a intra în spațiile în care se află informații clasificate secret de serviciu este prevăzută de H.G. nr. 585/2002. Sub rezerva faptului că acest act normativ nu se poate aplica în cauza pendinte, deoarece nu îi este adresat, se observă că prima dată când se face referire la normele legale care stabilesc această interdicție este momentul la care se depune de către intimată întâmpinarea în fața instanței de fond. Astfel, se observă fără putință de tăgadă că presupusa faptă contravențională care ar fi fost săvârșită de el nu este prevăzută de art. 2 pct. 13 din Legea 61/1991, ci aceasta, cel puțin în opinia intimatului, ar fi prevăzută de normele legale cuprinse în H.G. 585/2002. Or, susținerile sale din cuprinsul plângerii contravenționale prin care a arătat că descrierea faptei este insuficientă deoarece în actul sancționator nu este menționat temeiul legal care prevede fapta contravențională se confirmă, având în vedere că inclusiv intimatul menționează în întâmpinarea depusă în fața instanței de fond că regulile de intrare în așa zisele spații în care s-ar afla informații clasificate sunt prevăzute de H.G. 585/2002, și nu de temeiul legal menționat în procesul verbal contestat. Instanța de fond face o comparație cu interdicțiile afișate la intrarea în sălile de judecată, însă evită să menționeze că, chiar dacă afișele cu interzicerea vorbitului la telefon afișate la intrarea în sălile de judecată sunt identice cu cele afișate la intrarea în sediul Politiei Orașului Târgu Neamț, în interiorul sălilor de judecată este permisă intrarea cu telefonul mobil, ceea ce se pare că în sediul unității de poliție nu ar fi posibil în opinia agentului constator. Această chestiune dovedește că nu poate fi primită interpretarea instanței de fond prin care arată că simpla afișare a

unor însemne la intrarea în sediul unei instituții publice este de ajuns pentru respectarea unor reguli impuse prin regulamente sau alte acte normative prevăzute de legislația secundară, ci, în opinia sa, aceste dispoziții și actele normative care le prevăd trebuie să fie aduse la cunoștința publicului prin afișarea acestora la loc vizibil, dând astfel inclusiv posibilitatea celui interesat să le conteste. Se reține în hotărârea instanței de fond faptul că afișarea clară și explicită a interdicțiilor la intrarea într-o unitate este de ajuns pentru a lua la cunoștință de interdicțiile impuse în acel loc, însă în cauză nu a fost dovedită de către intimat afișarea clară și explicită a acestor interdicții, tocmai de aceea a fost nevoit să solicite să i se comunice un text de lege în acest sens, mai ales că anterior a intrat în nenumărate rânduri chiar în faimoasa cameră 27 din sediul unității de poliție fără ca cineva să îi solicite să lase telefonul mobil la intrarea în unitate. Un simplu afiș în care apare imaginea unui telefon care este tăiată cu o linie oblică, așa cum apare pe afișul depus de intimat la dosarul instanței de fond, nu poate fi considerată o afișare clară și explicită a interdicțiilor impuse, așa cum greșit reține prima instanță. Pentru aceste motive, a considerat că soluția instanței de fond este nefondată cu privire la respingerea excepției nulității relative a procesului verbal, fapt pentru care a rugat instanța de control judiciar să reanalizeze criticile sub acest aspect.

Referitor la netemeinicia procesului verbal contestat, a considerat că prin hotărârea atacată instanța de fond evită să analizeze în concret întreaga situație de fapt descrisă în plângerea contravențională și care este dovedită prin probele administrate pe parcursul cercetării judecătorești în fața primei instanțe. A reiterat faptul că s-a prezentat la sediul Politiei Orașului Târgu Neamț pentru a-și exercita obligațiile profesionale pe care și le-a asumat față de clientul cu care a încheiat un contract de asistență juridică în calitate de avocat, membru al Baroului Vaslui. În urma unei cereri formulate către procurorul de caz, i-a fost încuviințată prin ordonanță consultarea dosarului penal. Așa cum rezultă din înscrisurile atașate la dosarul de fond, în acest sens, a fost invitat de agentul constatator, care avea și calitatea de organ de cercetare penală în dosarul în care reprezenta interesele clientului său, pentru a pune în executare ordonanța procurorului de caz prin care i s-a încuviințat studierea dosarului respectiv. Dreptul avocatului inculpatului de a studia dosarul penal este prevăzut de art. 94 din Codul de procedură penală. Nicio dispoziție legală nu prevede că după încuviințarea de către procuror a dreptului de a consulta dosarul, la aceasta activitate avocatul trebuie să participe fără a avea asupra sa telefonul mobil. Mai mult, conform art. 303 alin. 2 din Codul de procedură penală, dispozițiile date de procuror în legătură cu efectuarea actelor de cercetare penală sunt obligatorii pentru organele de cercetare penală, fără însă ca legiuitorul să stabilească dreptul organului de cercetare penală de a impune condiții sau restricții cu privire la cele dispuse de procuror. Or, din ordonanța prin care i s-a încuviințat consultarea dosarului penal nu rezultă că procurorul de caz ar fi stabilit organului de cercetare penală să îi impună vreo obligație cu privire la desfășurarea activităților în vederea consultării dosarului, astfel că nici organul de cercetare penală (agentul constatator) nu putea să impună reguli proprii pentru efectuarea acestei activități. Instanța de fond omite să analizeze modalitatea în care a intrat în camera 27 din cadrul Politiei Orașului Târgu Neamț, și anume omite să analizeze că a declarat agentului constatator că are asupra sa telefonul mobil și că refuză să fie depozitat de acesta. În acel moment agentul constatator i-a permis intrarea cu telefonul mobil asupra sa. Astfel, a avut acceptul agentului constatator să intre în camera 27 și nu a pătruns în sediu și în camera 27, ci a intrat la invitația acestuia. Or, dacă agentul constatator cunoștea că îi este interzisă intrarea în sediul poliției și în camera 27 cu telefonul mobil, nu poate să nu se întrebe de ce i-a permis intrarea în condițiile în care a precizat că are asupra sa telefonul mobil. Instanța de fond evită să observe faptul că agentul constatator, intenționat și cu scopul de a-l

sanționa contravențional, l-a invitat în camera 27 din sediul poliției, neexistând nicio altă motivație pentru un astfel de comportament al agentului constatatator pentru care să îi fie permis accesul în aceste zone din instituție chiar dacă acesta cunoștea faptul că există interdicții în acest sens, așa cum inclusiv el menționează în cuprinsul actului sancționator. Nu a intrat în sediul unității de poliție cu forța, nu a intrat în sediul unității de poliție prin ascunderea telefonului mobil, ci s-a prezentat așa cum se prezenta de fiecare dată pentru a desfășura activitățile specifice profesiei de avocat, iar la intrare, de această dată, i s-a solicitat să lase telefonul mobil. Modalitatea corectă în care agentul constatatator ar fi trebuit să procedeze, având în vedere refuzul său de a fi depozitat de telefonul mobil, era aceea de a-l invita într-un spațiu care nu era prevăzut cu interdicții de intrare, inclusiv în sala de așteptare a instituției, pentru a studia dosarul. În această modalitate nu ar fi urmărit sancționarea sa contravențională și ar fi respectat și dispozițiile procurorului de caz din ordonanța prin care i s-a permis consultarea dosarului. Însă, așa cum a arătat și în fata instanței de fond, scopul urmărit de agentul constatatator a fost acela de a-l intimida și sancționa deoarece în dosarul penal în care apăra interesele clientului său instanța de judecată dispusese respingerea propunerii de arestare preventivă formulată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Neamț, fără să ia vreo altă măsură preventivă față de acesta, și pentru că formulase o cerere în atenția procurorului de caz prin care îi aducea la cunoștință modalitatea neloială în care agentul constatatator în calitate de organ de cercetare penală proceda la efectuarea actelor de urmărire penală. Pe de altă parte, în hotărârea instanței de fond se reține faptul că regulile de acces în instituție prin care s-ar interzice accesul cu telefonul mobil sunt aplicabile tuturor persoanelor, inclusiv tuturor avocaților, făcându-se referire la raportul agentului constatatator din care rezultă că inclusiv avocatului persoanei vătămate i s-a solicitat lăsarea telefonului la intrarea în sediul unității de poliție. Instanța de fond este într-o mare eroare cu privire la acest aspect, pe de o parte, pentru că în raport se susține că i s-ar fi solicitat și avocatului persoanei vătămate să lase telefonul cu o altă ocazie, și nu la data de 19.01.2023 când el a fost sancționat. În acea dată nu a mai fost prezent niciun avocat la sediul unității de poliție. Pe de altă parte, instanța de fond nu analizează înscrisurile depuse de el la dosar din care rezultă ca anterior datei de 19.01.2023 când a fost sancționat pentru prima dată a mai participat la efectuarea de acte de cercetare penală la același organ de cercetare penală și în aceeași încăpere, însă până la data de 19.01.2023 niciodată nu i-a fost solicitat să lase telefonul mobil la intrare. În opinia sa, este evident faptul că s-a încercat intimidarea sa în calitate de avocat al inculpatului pentru a nu mai contesta actele efectuate de organul de cercetare penală în dosarul în care apăra interesele clientului său. O ultimă chestiune pe care instanța de fond o analizează în mod total eronat este dispoziția Inspectorului General al Poliției Române nr. 146 din data de 20.12.2018 depusă de către el la dosarul instanței de fond. A precizat faptul că această dispoziție, chiar dacă a fost emisă în anul 2018 în urma constatării unei încălcări a dreptului la apărare și la un proces echitabil al unui coleg avocat din Baroul Timiș de către Comisia de abuzuri din cadrul Senatului României cu ocazia analizării unei sesizări în acest sens formulate de Baroul Timiș în urma unei situații asemănătoare cu cea din cauza pendinte, nu a fost niciodată pusă la dispoziția publicului chiar dacă nu este clasificată. În urma sancționării sale, prin intermediul organelor de conducere ale profesiei de avocat, a obținut din partea Ministerului Afacerilor Interne dispoziția amintită mai sus, act prin care se stabilește faptul că se permite intrarea în încăperile în care se află informații clasificate secret de serviciu a persoanelor care au asupra lor telefoane mobile. În baza acestei dispoziții, agentul constatatator avea obligația să îi permită accesul în camera 27 a unității de poliție având în vedere că din susținerile acestuia în aceasta încăpere s-ar afla informații clasificate la nivel de secret de serviciu, iar conform dispoziției aceasta permitea accesul în astfel

de condiții. Instanța de fond omite să analizeze întreaga dispoziție a Inspectorului General, alegând doar să menționeze că șeful unității are obligația conform acesteia să afișeze la intrare regulile de acces în unitate. Or, dispoziția respectivă face referire la obligația șefului unității de a afișa la loc vizibil un extras al dispoziției care cuprinde regula conform căreia se permite accesul cu telefonul mobil în spațiile în care se află informații clasificate secret de serviciu. Se observă foarte ușor modalitatea de interpretare subiectivă a instanței fond, în favoarea agentului constator, făcută cu privire la dispoziția mai sus menționată. Nu în ultimul rând, înțelege și pe această cale să aducă la cunoștință inclusiv instanței de control judiciar că regulile de acces în spațiile în care se află informații clasificate stabilite de H.G. 585/2002 nu îi sunt adresate, ci acestea stabilesc obligații în sarcina celor care sunt îndreptățiți să desfășoare activitatea în astfel de spații, iar acest lucru rezultă și din titlul cuprins în acest act normativ prin care se stabilesc sancțiuni contravenționale exclusiv față de aceste persoane pentru încălcarea obligațiilor prevăzute în aceasta hotărâre de guvern. În acest sens, a rugat instanța de control judiciar să aibă în vedere amplele explicații oferite în acest sens prin răspunsul la întâmpinare depus în fața instanței de fond. Pe de altă parte, trebuie să menționeze faptul că această modalitate de a încerca intimidarea apărării nu doar că încalcă grav dreptul la apărare și la un proces echitabil al persoanei acuzate sau a profesionistului dreptului, însă aduce atingere profesiei de avocat în ansamblu, profesie a cărei contribuție la înfăptuirea actului de justiție este indispensabilă.

În drept s-au invocat dispozițiile art. 466 și următoarele din Codul de procedură civilă.

În dovedire, s-a solicitat încuviințarea probelor cu înscrisuri și cu martori.

A fost achitată taxa judiciară de timbru stabilită conform art. 19 din O.U.G. nr. 80/2013.

În termen legal, a formulat apel și Baroul Vaslui, împotriva încheierii pronunțate de Judecătoria Târgu Neamț la data de 06.12.2024, prin care a fost respinsă cererea de intervenție voluntară accesorie pe care a formulat-o.

În motivarea în fapt, a susținut nelegalitatea și netemeinicia soluției de respingere a cererii de intervenție. A apreciat că aserțiunea instanței de fond cum că „Baroul Vaslui nu justifică calitate în prezenta cauză” este vădit greșită în contextul în care legiuitorul statuează în art. 47 din O.G. nr. 2/2002 (act normativ ce reglementează raportul juridic dedus judecății) că „dispozițiile prezentei ordonanțe se completează cu dispozițiile codului de procedură civilă”. În raport de aceste dispoziții legale, Baroul Vaslui a înțeles să formuleze o cerere de intervenție accesorie întemeiată pe dispozițiile art. 63 din Codul de procedură civilă raportat la art. 61 aliniat 3 din Codul de procedură civilă. Or, potrivit art. 61 alin. 1 din Codul de procedură civilă oricine are un interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originale, iar alin. 3 al aceluiași articol ne oferă reperele în definirea intervenției accesorii, statuând că activitatea intervenientului accesoriu se rezumă la sprijinirea apărării uneia dintre părți. Așadar, „oricine” poate formula o asemenea cerere, cu condiția să justifice un interes. Cu toate acestea, instanța de fond înțelege să respingă, în mod greșit, cererea pe considerentul că Baroul Vaslui nu justifică calitate în prezenta cauză, arătând că în raport de obiectul plângerii contravenționale calitate procesuală în cauză o au contravenientul și emitentul procesului verbal de contravenție. Pe fondul acestei motivări, instanța de fond dispune „respingerea cererii” fără a mai preciza dacă o respinge ca inadmisibilă, ca fiind formulată de o persoană fără calitate (în baza art. 40 din Codul de procedură civilă) sau ca neîntemeiată. Instanța de fond nu a analizat cerința esențială pentru admisibilitatea în principiu a unei cereri de intervenție accesorie referitoare la „justificarea de către terț a unui interes propriu”. Din întreaga motivare a cererii de intervenție, instanța de fond

ajunge la concluzia că Baroul Vaslui solicită, în cadrul plângerii contravenționale, să constate că petentul a fost supus unei discriminări din partea intimatului, iar constatarea existenței sau inexistenței unei discriminări nu face obiectul plângerii contravenționale, fiind o cerere separată și având cu totul alt temei legal, deși la pag. 2 din cererea de intervenție Baroul Vaslui a arătat că „În virtutea rolului pe care baroul îl are, de apărare a profesiei de avocat, considerăm că cererea de intervenție în favoarea petentului este una care, nu doar că susține apărările petentului, ci apără în principiu profesia de avocat de manifestări nelegale și de intimidare a organelor de cercetare penală față de avocați în general și față de petent, în special.” Prin formularea acestei cereri de intervenție, Baroul Vaslui a adoptat o poziție procesuală, de sprijinire a apărării petentului Olteanu Ionuț, prin poziționarea clară și exhaustivă, arătându-se care sunt motivele pentru care sancțiunea aplicată este una nelegală și netemeinică, iar acțiunea agentului constator prezintă elementele unui abuz direct și nedisimulat împotriva unui avocat care se afla în exercitarea profesiei sale, în baza unui mandat actual și legitim. Or, petentul Olteanu Ionuț a fost sancționat contravențional prin procesul verbal individualizat prin cererea principală în timpul exercitării profesiei de avocat, așa cum inclusiv acesta susține în plângerea contravențională, iar acest fapt obligă Baroul Vaslui, în calitate de organism profesional din care petentul face parte, să exercite acțiunile necesare și prevăzute de lege pentru protejarea profesiei, a demnității și onoarei corpului profesional al avocaților din care și petentul face parte, așa cum impun dispozițiile art. 12, aliniat 3 din Statutul profesiei de avocat. Acest temei legal este unul dintre temeiurile care a stat la baza formulării cererii de intervenție accesorie și care obligă Baroul Vaslui să ia atitudine și să sprijine apărările petentului Olteanu Ionuț având în vedere sancționarea contravențională abuzivă a acestuia în timpul exercitării profesiei de avocat.

A susținut că în practică s-a permis unor asociații să participe în cadrul unui litigiu, deși interesul lor nu poate fi explicat decât prin prisma obiectului de activitate. Cererile de intervenție accesorii formulate de terțe persoane precum instituții, asociații, fundații, sunt considerate admisibile în principiu, existând un interes, în sensul art. 33 din Codul de procedură civilă, de a participa în proces ori de câte ori scopul pentru care au fost constituite astfel de persoane poate fi atins prin mijloace judiciare. Or, Baroul Vaslui, în calitate de organism profesional din care petentul face parte, trebuie să exercite acțiunile necesare și prevăzute de lege pentru protejarea profesiei, a demnității și onoarei corpului profesional al avocaților din care și petentul face parte, așa cum impun dispozițiile art. 12, aliniat 3 din Statutul profesiei de avocat. Dacă astfel de cereri de intervenție ar fi respinse de plano ca inadmisibile, instituțiile, asociațiile, fundațiile, ar fi lipsite de un mijloc important în îndeplinirea menirii pentru care au fost înființate. În astfel de situații, cum este și cea pendinte, interesul de interveni într-o cauză nu poate fi justificat în sensul clasic al definiției, oferit de doctrină având în vedere că situația terțului nu apare ca fiind în mod direct sau indirect influențată de soarta procesului. Pe de altă parte dar în aceeași ordine de idei, potrivit art. 37 din Codul de procedură civilă, în cazurile și condițiile prevăzute exclusiv prin lege, se pot introduce cereri sau se pot formula apărări și de persoane, organizații, instituții sau autorități, care, fără a justifica un interes personal, acționează pentru apărarea drepturilor ori intereselor legitime ale unor persoane aflate în situații speciale sau, după caz, în scopul ocrotirii unui interes de grup ori general. Or, în temeiul acestor dispoziții legale, se recunoaște legitimitate procesuală activă organizațiilor, instituțiilor, autorităților, chiar dacă nu justifică un interes personal. În aceste condiții ar fi inadmisibil să se aprecieze că aceste entități pot promova acțiuni civile, însă nu ar putea interveni într-un proces pendinte, pentru a susține poziția unei părți, fiind aplicabil principiul qui potest plus, potest minus, adică cine poate mai mult poate și mai puțin. Mai mult, atunci când se analizează cerința interesului prevăzută de

art. 33 din Codul de procedură civilă, drept condiție generală de exercitare a acțiunii civile, se menționează în literatura de specialitate că folosul poate să fie material sau moral, în situația în care se urmărește o chestiune de ordin nepatrimonial. Din această perspectivă, având în vedere că și cererea de intervenție accesorie reprezintă o formă de manifestare a acțiunii civile, în mod firesc trebuie aplicat același raționament, cu consecința posibilității terțului de a urmări obținerea doar a unui interes nepatrimonial. În aceste condiții, nepronunându-se pe aspectele sesizate anterior în condițiile art. 64 aliniat 2 din Codul de procedură civilă și neverificând una dintre condițiile esențiale ale admisibilității în principiu, ne aflăm în fața unei încheieri de ședință nemotivate, cu privire la cereri întemeiate pe dispoziții legale clar individualizate în cererea de intervenție, fapt care conduce la pronunțarea unei încheieri nelegale. Lipsa motivării deciziilor a fost tratată constant și în practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului, prezenta încheiere de ședință supusă criticii noastre putând fi asimilată cu sentințele și deciziile, atât timp cât prin intermediul acesteia se respinge o solicitare expresă, iar soluția este supusă căilor de atac prin intermediul dispozițiilor legale. Motivarea exprimă valoarea intelectuală și susține forța juridică a hotărârii judecătorești. Fiind esența și rezultatul unei întregi etape jurisdicționale, expunerea motivelor oferă justițiabililor și instanței de control un prețios instrument de verificare și control a activității desfășurate în primul grad de jurisdicție. Obligația judecătorului de a motiva hotărârile protejează justițiabilii contra arbitrariului, întrucât judecătorul trebuie să se sprijine pe chestiuni de drept și de fapt intrinseci dosarului, iar nu pe concepții personale. Această exigență a procesului echitabil îi impune magistratului să fie conștient de opinia lui și de importanța misiunii sale. Desigur, magistratul nu este ținut să răspundă complet la toate argumentele invocate de către părți. Obligația privește pretențiile formulate clar și precis, susținute de probe, precum și celelalte elemente pertinente, susceptibile să fi exercitat o anumită influență în pronunțarea unei soluții juste. Pentru a răspunde exigențelor procesului echitabil, motivarea trebuie să fie expresă și adecvată cauzei, ea neputând fi lapidară deoarece, în acest ultim caz, sugerează o abordare superficială a dosarului. Referitor la susținerea instanței în sensul că petentul poate să formuleze o cerere privind constatarea existenței unei discriminări, aceasta urmând să fie depusă pe cale separată, nedorind să intre în analiza corectitudinii unei astfel de interpretări, a arătat faptul că analiza acțiunilor sau inacțiunilor petentului nu interesează motivarea unei încheieri care privește intervenientul Baroul Vaslui, iar dacă s-ar constata existența unei astfel de cereri formulate în cadrul cererii de intervenție accesorie, acest aspect tot nu justifică respingerea solicitării principale, fără o analiză a condițiilor de fond și formă, pe un criteriu marginal, care nu are legătură cu instituțiile juridice aplicabile în materia specifică supusă prezentei analize.

În drept s-au invocat dispozițiile art. 64 alin. 4 din Codul de procedură civilă.

În dovedire s-a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

A fost achitată taxa judiciară de timbru, stabilită conform art. 25 alin. 2 din

O.U.G. nr. 80/2013.

Intimatul Inspectoratul de Poliție Județean Neamț a formulat întâmpinare la apelul declarat de petentul Olteanu Ionuț, solicitând respingerea apelului și menținerea sentinței ca legală și temeinică.

În motivare, a susținut că în mod corect instanța de fond a respins acțiunea formulată, reținând faptul că, potrivit probelor de la dosar, rezultă fără putere de tăgadă că fapta reținută de agentul constatator există și că a fost comisă exact în condițiile menționate în procesul-verbal. A apreciat că soluția instanței de fond este legală și temeinică, instanța pronunțându-se pe baza tuturor probelor administrate, motivând în fapt și în drept soluția

pronunțată, arătând atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților. Hotărârea apelata cuprinde motivele pe care se sprijină, acestea ne fiind contradictorii ori străine de natura pricinii; instanța nu a schimbat natura ori înțelesul lămurit și vădit neîndoielnic al actului juridic dedus judecății, prin interpretarea greșită a acestuia, hotărârea pronunțată nu este lipsită de temei legal și nici nu a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii. În fapt, apelantul-petent a fost sancționat prin procesul-verbal seria PNTY nr. 0077492 din 19.01.2023 în conformitate cu dispozițiile art. 2 pct. 13 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, pentru o faptă constând în aceea că, la data de 19.01.2023, ora 08:32, a pătruns în sediul Poliției Orașului Târgu Neamț și în interiorul camerei nr. 27 din cadrul Formațiunii Investigații Criminale cu încălcarea normelor legale de acces în sediul instituției, respectiv a refuzat lăsarea telefonului mobil de tip smartphone în locul special amenajat la parterul instituției, deși această obligație i-a fost adusă la cunoștință atât de ofițerul de serviciu, cât și de către agentul constator din cadrul Formațiunii Investigații Criminale Târgu Neamț. Abaterea contravențională săvârșită de către apelantul-petent este sancționată prin dispozițiile art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, față de acesta fiind dispusă sancțiunea contravențională principală totală a amenzii în cuantum de 1500 lei, cu posibilitatea achitării în termen de 15 zile a jumătate din minimul prevăzut, respectiv 250 lei. Se reține că, din cuprinsul procesului-verbal de contravenție, reiese faptul că apelantul-petent a pătruns în sediul I.P.J. - Poliția orașului Tg. Neamț refuzând să lase telefonul mobil în locul special amenajat la solicitarea organelor de poliție. În mod corect reține instanța de fond faptul că situația de fapt descrisă în cuprinsul procesului-verbal de contravenție nu a fost contestată de niciuna dintre părți. Apelantul-petent a arătat în cuprinsul plângerii contravenționale că a refuzat să lase telefonul mobil la solicitarea agentului, întrucât agentul nu i-a comunicat temeiul legal al solicitării, în aceste condiții, apreciind apelantul-petent că acest comportament este justificat. Instanța de fond, analizând actul atacat, a constatat că fapta este suficient descrisă pentru a putea fi analizată. Față de aceste considerente, în mod corect instanța de fond a respins ca nefondată excepția nulității relative a procesului-verbal de contravenție. Cu privire la susținerile apelantului-petent conform căruia nu ar fi indicată norma în baza căruia a fost sancționat, instanța de fond în mod corect a reținut că din cuprinsul procesului-verbal reiese în mod expres faptul că a fost sancționat în temeiul art. 2 pct. 13, art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice. Acesta este temeiul legal al aplicării sancțiunii. În mod corect reține instanța de fond faptul că legiuitorul nu poate să prevadă în cuprinsul legii în mod expres toate normele de acces aplicabile unei instituții, astfel că a recurs la menționarea unui termen general, sancționarea faptei contravenționale fiind prevăzută în acest act normativ indicat în cuprinsul procesului-verbal de contravenție. Se reține în continuare faptul că fiecare instituție publică are propriile norme de acces care sunt aduse la cunoștința persoanelor prin semne vizibile, fotografii, anunțuri ce se regăsesc chiar la intrarea în instituții. Aceeași este și situația sălilor de judecată, unde este foarte clar afișat faptul că este interzis accesul cu telefonul, precum și alte interdicții. Aceste condiții de acces sunt aduse la cunoștința publicului prin afișare și respectarea lor este obligatorie, iar nerespectarea atrage sancționarea persoanelor care se fac vinovate de încălcarea lor. Așa cum în mod corect reține instanța de fond, apelantul-petent nu a negat că nu i s-a adus la cunoștință și nu a negat nici faptul că a intrat în sediul poliției, camera 27 cu telefonul asupra sa, în ciuda solicitării agentului de poliție. Normele de acces nu au ca scop discriminarea sau încălcarea drepturilor persoanelor, au ca scop asigurarea bunei funcționări a

instituției publice tocmai pentru ca drepturile persoanelor să poată fi respectate. Totodată, normele interne ale unor instituții pot să conțină informații clasificate, astfel că textul acestora nu va fi adus la cunoștința publicului, având acest caracter restrictiv, dar condițiile de acces în instituție sunt afișate la intrare. Așa cum a învederat și în fața instanței de fond, obligația de a lăsa telefonul mobil în spațiul special amenajat la intrarea în sediul Poliției Orașului Târgu-Neamț este instituită ca regulă de acces în sediul instituției - spațiu unde sunt gestionate informații clasificate, regulă aplicabilă tuturor persoanelor care pătrund în sediul instituției, în conformitate cu prevederile Legii nr. 182/2002 și ale H.G. nr. 781/2002. A citat dispozițiile art. 1 lit. a) din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România aprobate prin H.G. nr. 585/2002, art. 1 din H.G. nr. 781/2002 privind protecția informațiilor secrete de serviciu, art. 105 din Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România aprobate prin H.G. nr. 585/2002, art. 334 din Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România aprobate prin H.G. nr. 585/2002. Normele interne de protecție a datelor, informațiilor, documentelor ori a activităților clasificate de protecție a datelor, informațiilor, documentelor ori a activităților clasificate aprobate prin Dispoziția Șefului Inspectoratului de Poliție Județean Neamț nr. 4003/03.01.2023 stabilesc, în conformitate cu prevederile H.G. nr. 585/2002, reguli privind accesul persoanelor din afara unității în zone de securitate și administrative organizate la nivelul Inspectoratului de Poliție Județean Neamț. Inclusiv procedura Inspectoratului General al Poliției Române privind accesul publicului în unitățile de poliție (PRO - PG 09) din 04.12.2008 prezintă relevanță în cauză. Este de notorietate faptul că o particularitate a telefonului mobil de tip smartphone este aceea de dispozitiv complex care îmbină atât componenta hardware - are posibilitatea de a înregistra și stoca date, cât și componenta software - are posibilitatea de a controla modul în care înregistrează și stochează datele, cât și posibilitatea de distribuire a acestora către alte dispozitive. Totodată, telefonul mobil de tip smartphone poate fi utilizat pentru fotografierea, filmarea și înregistrarea audio-video. Astfel cum și agentul constator precizează în cuprinsul raportului anexat întâmpinării depuse la fond, normele de acces în instituție au fost aduse la cunoștința tuturor celor care au fost de față la toate activitățile desfășurate, însă doar apelantul-petent a refuzat să lase telefonul mobil în locul special amenajat. Inclusiv avocatul persoanei vătămate a respectat de fiecare dată această regulă. Instanța de fond reține în continuare faptul că afișarea clară și explicită a interdicțiilor la intrarea într-o unitate este suficientă pentru a lua la cunoștință de interdicțiile aplicate în respectiva instituție publică și de faptul că acestea trebuie respectate atunci când ce se dorește accesul în instituție. Față de aceste aspecte, instanța de fond în mod corect a respins excepția nulității pentru lipsa mențiunii privind temeiul legal al contravenției. Cu privire la temeinicia procesului verbal, a susținut că instanța de fond reține că apelantul-petent a apreciat că, în măsura în care nu i se prezintă, de către agentul care i-a solicitat depunerea telefonului în locul special amenajat, norma care interzice accesul cu telefonul mobil în sediul poliției, camera 27 este îndreptățit să nu respecte condițiile impuse de instituția publică tuturor persoanelor, atunci când acestea pătrund în sediul acesteia. Apelantul-petent a mai susținut că având calitatea de avocat ar avea dreptul la regim derogatoriu de la interdicțiile afișate la intrarea în sediul IPJ Tg. Neamț. A mai susținut apelantul-petent că ar fi fost discriminat prin faptul că i-a fost interzis accesul cu telefonul mobil. Instanța de fond reține în mod corect că interdicțiile aduse la cunoștința publicului prin afișare la intrarea în sediul IPJ Tg. Neamț se aplică tuturor persoanelor și nu numai apelantului-petent, pentru a crea acestuia din urmă o stare de discriminare. În motivare, instanța de fond s-a raportat la cuprinsul procesului-verbal întocmit la data de 31.01.2023, din care reiese că și celuilalt avocat prezent în cauză i s-a solicitat să lase

telefonul mobil în locul special amenajat, avocat care s-a conformat. Astfel că, reține instanța de fond, nici prin raportare la calitatea de avocat, apelantului-petent nu i s-a aplicat în mod discriminatoriu această interdicție, solicitarea fiind adresată și celui alt avocat prezent și nu numai apelantului-petent. Instanța de fond reține că nu s-a făcut dovada existenței unui regim derogatoriu pentru accesul avocaților în sediul IPJ Tg. Neamț camera 27. În mod corect se reține că ordinele privind accesul și circulația în sediul parchetelor nu se aplică și sediilor poliției române. Cu privire la susținerile apelantului-petent conform cărora agentul constatator ar fi avut un comportament abuziv față de acesta, instanța de fond reține în mod corect că aceste aspecte nu fac obiectul analizei plângerii contravenționale. Instanța de fond nu reține existența unei erori de fapt, atâta timp cât interdicția pătrunderii cu telefonul în sediul IPJ Tg. Neamț camera 27 a fost adusă la cunoștința apelantului-petent, fapt recunoscut de către acesta, dar și prin afișare la intrare. Cu privire la susținerile apelantului-petent conform cărora interdicția de a permite avocaților accesul cu telefonul mobil în sediul poliției aduce prejudicii grave profesiei de avocat, instanța de fond reține că, dat fiind obiectul cauzei, plângere contravențională, instanța nu se poate pronunța asupra caracterului abuziv sau nu normelor de acces într-o instituție publică, existând alte proceduri legale în acest sens. Cu privire la susținerile apelantului-petent privind abuzurile reclamate de către acesta față de un anumit dosar penal, instanța de fond reține în mod corect că nici acestea nu fac obiectul analizei în cadrul plângerii contravenționale. Față de Dispoziția Inspectorului General nr. 146/20.12.2018, se reține faptul că șefii unităților de poliție sunt responsabili de afișarea la loc vizibil a regulilor de acces. I.P.J. Neamț a arătat faptul că la intrarea în camera 27 sunt afișate regulile de acces prin semne vizibile, așa cum dispoziția menționată mai sus a impus, fila 68 dosar fond, fiind încadrată ca zonă cu caracter secret de serviciu. Astfel, accesul în camera 27 este permisă numai fără mijloace de stocare, respectiv telefon, fără ca la cunoștința persoanelor să fie adusă vreo derogare de la aceste interdicții. Inclusiv procedura Inspectoratului General al Poliției Române privind accesul publicului în unitățile de poliție (PRO - PG 09) din 04.12.2008 prezintă relevanță în cauză. În condițiile în care aprecierea șefului unității de a impune asemenea restricții prin afișare este eronată, procedurile legale pentru înlăturarea interdicțiilor nu fac obiectul plângerii contravenționale și numai după înlăturarea interdicțiilor pe cale legală poate fi permis accesul în alte condiții. Astfel, instanța de fond în mod corect a constatat că procesul-verbal este legal și temeinic.

În drept s-au invocat dispozițiile art. 205 din Codul de procedură civilă, O.G. nr. 137/2000, H.G. nr. 781/2002, legea nr. 61/1991, H.G. nr. 585/2002.

În dovedire s-a solicitat încuviințarea probelor cu înscrisuri și cu martori.

Pentru primul termen de judecată, petentul a formulat precizări și a depus înscrisuri.

Nu s-a formulat răspuns la întâmpinare.

În apel a fost administrată proba cu înscrisuri.

Examinând sentința apelată prin prisma motivelor de apel invocate și a apărărilor formulate, prin raportare la dispozițiile legale incidente și la probatoriul administrat, tribunalul reține următoarele:

Prin procesul verbal de contravenție seria PNTY nr. 0077492 din data de 19.01.2023 s-a reținut că la data de 19.01.2023, ora 08: 32, petentul Olteanu Ionuț a pătruns în sediul Poliției orașului Târgu Neamț și în interiorul camerei nr. 27 din cadrul formațiunii Investigații criminale, încălcând normele legale de acces în instituție, respectiv a refuzat să lase telefonul mobil de tip smartphone în locul special amenajat la parterul instituției, deși i-au fost aduse la cunoștință regulile de acces în instituție atât de către dispecerul de serviciu, cât și de

către polițistul din cadrul formațiunii Investigații criminale Târgu Neamț. S-a reținut că fapta comisă este prevăzută de art. 2 pct. 13 din Legea nr. 61/1991 și sancționată de art. 3 alin. 1 lit. c din Legea nr. 61/1991.

Potrivit art. 2 pct. 13 din Legea nr. 61/1991, constituie contravenție săvârșirea oricăreia dintre următoarele fapte, dacă nu sunt comise în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni: (...) pătrunderea, cu încălcarea normelor legale de acces, în sediile autorităților publice centrale și locale, instituțiilor publice, instituțiilor de învățământ și spațiilor aparținând acestora, indiferent de destinația lor, regiilor autonome, societăților reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, partidelor sau altor formațiuni politice, organizațiilor guvernamentale și neguvernamentale, ambasadelor și reprezentanțelor altor state ori ale organizațiilor internaționale de pe teritoriul României, precum și ocuparea fără drept a terenurilor aparținând ambasadelor și reprezentanțelor sau a terenurilor situate în perimetrul acestora ori refuzul de a le părăsi la cererea organelor de ordine.

Se observă că în procesul verbal se consemnează împrejurarea că petentul a pătruns în sediul Poliției orașului Târgu Neamț și în interiorul camerei nr. 27 din cadrul formațiunii Investigații criminale, ceea ce corespunde tiparului normativ, în sensul pătrunderii în sediul unei instituții publice și al unui spațiu aparținând instituției. Cu toate acestea, pentru a constitui o contravenție, acțiunea de pătrundere trebuie să se realizeze cu încălcarea normelor legale de acces. Se specifică în procesul verbal de contravenție că regulile de acces au fost încălcate întrucât petentul a refuzat să lase telefonul mobil de tip smartphone în locul special amenajat la parterul instituției, deși i-au fost aduse la cunoștință regulile de acces în instituție, atât de către dispecerul de serviciu, cât și de către polițistul din cadrul formațiunii Investigații criminale Târgu Neamț. Însă, în cuprinsul procesului verbal nu se menționează care sunt regulile de acces care au fost încălcate de petent, deși, potrivit dispoziției de incriminare, acestea sunt norme legale de acces.

Instanța reține, în acord cu petentul, că procesul verbal contestat în cauză este nelegal ca urmare a faptului că presupusa faptă contravențională nu este suficient descrisă, în sensul că nu se menționează care sunt normele legale de acces care au fost, în mod concret, încălcate. Astfel, potrivit Deciziei nr. 13/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial nr. 541 din 29 iunie 2018, descrierea insuficientă a faptei echivalează cu neîndeplinirea cerinței privind descrierea faptei contravenționale și atrage nulitatea relativă a procesului-verbal de constatare a contravenției, potrivit dispozițiilor art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001. Se observă că petentul a invocat prin plângerea contravențională nelegalitatea procesului verbal de contravenție generată de descrierea insuficientă a faptei contravenționale, argumentând că nefiind cuprins în conținutul actului sancționator un minim indiciu cu privire la normele legale încălcate se află în imposibilitate de a formula apărări concrete și viabile.

Instanța apreciază că, din interpretarea logico-gramaticală a prevederilor art. 16 din O.G. nr. 2/2001, rezultă cerința ca agentul constatat să realizeze o descriere în concret a contravenției, cu specificarea clară a acțiunii autorului și a tuturor circumstanțelor de natură a imprima faptei acest caracter contravențional. Această cerință este imperativă, întrucât rațiunea instituirii ei a fost aceea de a permite instanței verificarea legalității actului constatat prin stabilirea faptelor materiale și cercetarea încadrării juridice pe care acestea au primit-o, precum și a justetei sancțiunii aplicate. Prezentarea generală, lipsită de conținut, a faptei, echivalează cu lipsa descrierii acesteia și atrage nulitatea procesului verbal în condițiile art. 16 din O.G. nr.

2/2001. Instanța consideră că descrierea în fapt făcută de agentul constator în procesul verbal de contravenție nu întrunește condițiile impuse de art. 16 din O.G. nr. 2/2001. Instanța apreciază că o descriere succintă a faptei este suficientă cu condiția să cuprindă toate elementele necesare și esențiale ale stării de fapt, în concret, astfel încât să se poată verifica temeinicia întocmirii procesului verbal. Or, în speță, agentul constator s-a limitat să indice că reclamantul a pătruns cu încălcarea normelor de acces, reluând practic dispozițiile normative, fără a menționa fără echivoc care sunt normele încălcate.

Având în vedere faptul că au fost încălcate dispozițiile art. 16 din O.G. nr. 2/2001, privitoare la mențiunile obligatorii legate de fapta săvârșită, tribunalul consideră că procesul verbal este lovit de nulitate relativă. Așa fiind, insuficienta descriere a faptei reținute lipsește instanța de posibilitatea efectivă de a controla legalitatea sancționării petentului, or, se reține faptul că dreptul la un proces echitabil nu trebuie privit ca o noțiune abstractă și pur formală, ci prin prisma aspectului că acesta materializează, printre altele, posibilitatea efectivă a instanței de a aprecia asupra legalității unei măsuri, prin analiza aspectelor relevante, astfel cum este descrierea faptei presupus contravențională. Descrierea faptei trebuie făcută cu indicarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei. Aceasta deoarece instanța, conform prevederilor art. 34 din legea cadru poate să aprecieze asupra gravității faptei și poate să reindividualizeze sancțiunea aplicată de agentul constator, atât ca tip de sancțiune, cât și ca cuantum. Întrucât procesul verbal contravențional reprezintă unicul act probator al săvârșirii unei contravenții, el trebuie să conțină toate elementele pe baza cărora să se poată cerceta de către instanța de judecată dacă în realitate s-a comis o asemenea faptă și dacă în mod concret se poate angaja răspunderea contravențională a unei persoane. Se consideră că prin nedescrierea corespunzătoare a faptei contravenționale se aduce atingere prezumției de nevinovăție de care trebuie să beneficieze petentul. De aceea, insuficienta descriere a faptei contravenționale a fost echivalată cu nedescrierea, întrucât prin întocmirea procesului verbal în această modalitate s-a cauzat petentului o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea procesului verbal contestat.

Instanța mai reține cu valoare de principiu că toate aspectele privind descrierea faptei trebuie să fie conținute în chiar actul prin care a fost constatată contravenția, și nu și prin înscrisuri extrinseci procesului verbal, cum ar fi raportul întocmit de agentul constator, care nu poate completa procesul verbal. Orice alte mijloace de probă care pot fi administrate în fața instanței și care pot fi luate în considerare în procesul deliberării nu pot să adauge la procesul verbal, să-l întregască, ci pot doar contribui la analiza legalității și temeiniciei acestuia.

În acest sens, se observă, pe de o parte, că abia prin raportul agentului constator din data de 05.04.2023 (fila 66 dosar fond), atașat întâmpinării, se explică împrejurarea că normele de acces care interzic pătrunderea cu telefonul mobil privesc doar camera 27, zonă de securitate administrativă, unde se gestionează documente cu caracter secret de serviciu, și nu întregul sediu al instituției. În acest sens, se consemnează următoarele: „la data de 19.01.2023 am procedat la sancționarea contravențională a domnului Olteanu Ionuț, conform art. 2 pct. 13 din Legea nr. 61/1991, întrucât la aceeași dată, deși i s-a adus din nou la cunoștință, atât la intrarea în sediul Poliției orașului Târgu Neamț, cât și pe holul de la etajul doi al clădirii, faptul că se încalcă normele de acces în instituție și că este interzis a pătrunde în interiorul camerei 27, zonă de securitate administrativă, unde se gestionează documente cu caracter secret de serviciu, având asupra sa telefonul mobil, dispozitiv electronic care permite captarea de imagini audio și video, acesta a refuzat să lase telefonul mobil în locul special amenajat la parterul instituției și a insistat să asiste la activitățile de cercetare penală, având asupra sa telefonul mobil”.

Pe de altă parte, abia prin întâmpinare sunt indicate normele legale de acces care ar fi fost încălcate. În acest sens, se reține că se consemnează următoarele (fila 62 verso dosar fond): „normele interne de protecție a datelor, informațiilor, documentelor ori a activităților clasificate aprobate prin Dispoziția șefului Inspectoratului de Poliție Județean Neamț nr. 4003/03.01.2023 stabilesc, în conformitate cu prevederile H.G. nr. 585/2002, reguli privind accesul persoanelor din afara unității în zone de securitate și administrative organizate la nivelul Inspectoratului de Poliție Județean Neamț”. Or, din cuprinsul acestor susțineri rezultă, de asemenea, că normele de acces care interzic pătrunderea cu telefonul mobil privesc doar zonele de securitate și administrative, și nu întregul sediu al instituției. Totodată, se indică conținutul normativ al unor prevederi din H.G. nr. 585/2002 și din H.G. nr. 781/2002 care ar stabili norme legale de acces care interzic pătrunderea cu telefonul mobil.

De altfel, și din fotografia atașată întâmpinării (fila 68 dosar fond) se observă că atenționarea referitoare la acces privește o încăpere din zona administrativă, mesajul fiind următorul: „Atenție! Intrați în zona administrativă! În această încăpere nu este permis accesul persoanelor neautorizate! !!”. În acest sens, trebuie observat și că, deși a făcut referire prin întâmpinare la Dispoziția șefului Inspectoratului de Poliție Județean Neamț nr. 4003/03.01.2023, care ar stabili normele de acces în zone de securitate și administrative organizate la nivelul Inspectoratului de Poliție Județean Neamț, așa cum s-a arătat anterior, intimatul nu a depus acest înscris la dosar. Petentul este cel care a depus la dosar Dispoziția inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției Române nr. 146/20.12.2018 privind accesul în unitățile de poliție cu mijloace tehnice de înregistrare, comunicare sau stocare (fila 86 dosar fond), din care rezultă, conform art. 3, că este permis accesul în sediul unităților de poliție a persoanelor din afara acestora cu mijloace tehnice de înregistrare, comunicare sau stocare, numai în locurile și spațiile în care se gestionează informații neclasificate sau informații clasificate de nivel maxim secret de serviciu, stabilite de șeful unității. În situația în care itinerariul de deplasare în sediul unității presupune accesul persoanelor anterior menționate în locurile și spațiile în care se gestionează informații clasificate de nivel secret de serviciu, accesul cu mijloacele tehnice de înregistrare, comunicare sau stocare deținute este permis numai după consemnarea în registrul prin care se ține evidența accesului persoanelor intrate/ieșite în/din unitate, sub semnătura persoanelor care solicită accesul, a faptului că au luat la cunoștință despre regulile de acces în unitate, inclusiv cele menționate la art. 4 din dispoziție. În situații justificate, din oficiu sau la propunerea personalului din subordine, șeful de poliție poate interzice sau restricționa accesul în sediul unității de poliție cu mijloace tehnice de înregistrare, comunicare sau stocare deținut, a persoanelor menționate. Totodată, potrivit art. 4, este interzisă utilizarea oricărui mijloc tehnic de înregistrare, comunicare sau stocare aflat în proprietate privată în scopul fotografierii sau înregistrării audio-video în zonele unde sunt gestionate informații clasificate, precum și interconectarea acestora cu echipamente informatice care sunt destinate procesării unor astfel de informații, fără aprobările/avizele/autorizațiile prevăzute de normele de protecție a informațiilor clasificate.

Sintetizând, raportat la cele anterior expuse, reiese că petentul a fost sancționat global pentru că a pătruns în sediul Poliției orașului Târgu Neamț și în interiorul camerei 27 refuzând să lase telefonul mobil de tip smartphone în locul special amenajat de la parterul instituției, deși normele legale de acces nu interzic, de principiu, pătrunderea în sediul instituției publice și în locurile și în spațiile în care se gestionează informații clasificate de nivel maxim secret de serviciu cu un telefon mobil de tip smartphone. Doar în situații justificate, după cum se prevede la art. 3 alin. 3 din Dispoziția inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției

Române nr. 146/20.12.2018 privind accesul în unitățile de poliție cu mijloace tehnice de înregistrare, comunicare sau stocare, șeful de unitate poate interzice sau restricționa accesul în sediul unității de poliție cu astfel de mijloace tehnice.

Or, camera nr. 27 în care a pătruns petentul în sediul Poliției orașului Târgu Neamț reprezintă o zonă de securitate administrativă, unde se gestionează documente cu caracter secret de serviciu, conform raportului agentului constatat. Chiar și în această situație, accesul este permis cu telefoane mobile de tip smartphone în locuri și spații în care se gestionează informații clasificate de nivel maxim secret de serviciu în condițiile anterior enunțate, potrivit dispozițiilor art. 3 alin. 2 din Dispoziția inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției Române nr. 146/20.12.2018 privind accesul în unitățile de poliție cu mijloace tehnice de înregistrare, comunicare sau stocare, respectiv după consemnarea în registrul prin care se ține evidența accesului persoanelor a faptului că au luat cunoștință de regulile de acces în unitate, inclusiv a celor care interzic utilizarea telefonului mobil de tip smartphone în scopul fotografierii sau înregistrării audio-video în zonele unde sunt gestionate informații clasificate și interconectarea telefonului mobil de tip smartphone cu echipamente informatice destinate procesării unor astfel de informații fără aprobările/avizele/autorizațiile legale.

Se reține astfel, că, chiar și dacă în cuprinsul procesului verbal de contravenție ar fi fost consemnate normele legale de acces pretins încălcate, nu s-ar fi putut reține temeinicia procesului verbal, întrucât normele legale de acces nu interzic simpla pătrundere în sediul unității de poliție sau într-o cameră din acest sediu în care se gestionează informații clasificate de nivel maxim secret de serviciu cu un telefon mobil de tip smartphone, după cum s-a arătat anterior, decât în situații justificate, aplicarea interdicției sau restricției fiind de competența șefului de unitate.

Raportat la considerentele expuse, apelul petentului va fi admis, va fi schimbată în totalitate sentința apelată, în sensul că va fi admisă plângerea contravențională și va fi anulat procesul verbal contestat.

În baza art. 451–453 din Codul de procedură civilă, ca parte căzută în pretenții, va fi obligat intimatul să achite petentului suma de 4017,05 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată în fond și în apel, constând în onorariu avocat și taxă judiciară de timbru, conform înscrisurilor de la filele 24, 94, 95 dosar fond, 41 dosar apel.

În ceea ce privește apelul declarat de Baroul Vaslui, trebuie observat că acesta privește, așa cum rezultă în mod clar din petitul său, precum și din motivarea căii de atac, încheierea de ședință pronunțată de judecătoria la data de 06.12.2024. Prin această încheiere a fost respinsă cererea de intervenție accesorie formulată de Baroul Vaslui. Conform art. 64 din Codul de procedură civilă, după ascultarea intervenientului și a părților, instanța se va pronunța asupra admisibilității în principiu a intervenției, printr-o încheiere motivată. Încheierea nu se poate ataca decât odată cu fondul. Din prevederile legale enunțate, reiese că cel interesat nu poate exercita calea de atac separat împotriva încheierii prin care cererea de intervenție a fost respinsă ca inadmisibilă, ci trebuie să aștepte darea hotărârii finale în etapa procesuală în care se află judecata și apoi să formuleze critici, atât împotriva încheierii date asupra admisibilității în principiu, cât și asupra fondului. Sintagma „odată cu fondul” are în vedere faptul că încheierea este supusă aceleiași căi de atac ce poate fi exercitată împotriva hotărârii finale pronunțate în respectiva etapă procesuală, cât și faptul că termenul de exercitare a căii de atac împotriva încheierii începe să curgă de la momentul la care începe să curgă și pentru atacarea hotărârii finale. De asemenea, pentru a fi analizată legalitatea sau temeinicia măsurii luate de instanță prin încheiere, calea de atac trebuie să fie exercitată în mod expres și împotriva încheierii, simplul

fapt că este atacată hotărârea finală nefiind suficient pentru instanța de control judiciar să se considere investită și cu analizarea încheierii privind respingerea ca inadmisibilă în principiu a cererii. Pe de altă parte, întrucât încheierea nu se poate ataca decât odată cu fondul, calea de atac exercitată numai împotriva încheierii, cum este cazul în speța de față, va fi respinsă ca inadmisibilă. Soluția se impune întrucât dacă s-ar admite calea de atac împotriva încheierii, ar trebui să fie modificată și hotărârea finală. Or, prin neatacarea hotărârii finale, nu s-ar putea proceda în acest mod. Pentru considerentele expuse, apelul Baroului Vaslui va fi respins ca inadmisibil.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite apelul declarat de petentul **Olteanu Ionuț**, cu domiciliul procedural ales la Cabinet Avocat Senchiu Marian, din Vaslui, str. Stefan cel Mare nr. 102, bl. 91 (T4), sc. A, parter, județul Vaslui împotriva sentinței civile nr. 4/2024 din data de 08.01.2024, pronunțată de Judecătoria Târgu Neamț în contradictoriu cu intimatul **Inspectoratul de Poliție al Județului Neamț Cod fiscal 2613478** – cu sediul în municipiul Piatra Neamț, strada Eroilor, nr. 16, județul Neamț.

Schimbă în totalitate sentința apelată, în sensul că:

Admite plângerea contravențională formulată de către petentul **Olteanu Ionuț**.

Anulează procesul verbal de contravenție seria PNTY nr. 0077492 din 19.01.2023 întocmit de Inspectoratul de Poliție al Județului Neamț.

Obligă intimatul să achite petentului suma de 4017,05 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată la fond și în apel, constând în onorariu avocat și taxă judiciară de timbru.

Respinge ca inadmisibil apelul declarat de Baroul Vaslui împotriva încheierii de ședință pronunțate de Judecătoria Târgu Neamț la data de 06.12.2024 în dosarul nr. 541/321/2023.

Definitivă.

Pronunțarea soluției s-a făcut prin punerea acesteia la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi data de 20.12.2024.

**Pt. Președinte,
Maria Răducu**

*eliberat din funcție prin pensionare,
semnează președintele instanței,
judecător Alina Marcela Curelaru*

**Judecător,
Oana Livia Apetri**

**Grefier,
Agatha Ionescu**

Red./O.L.Apetri/15.05.2025
Tehnored/D.Luca/15.05.2025
Fond/M.T.Ursachi
Ex.6

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO